

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PIMEN VLAD, monah

De mână cu Maica Domnului / părintele Pimen Vlad. - București : Bookzone,
2026

ISBN 978-630-305-806-1

2

Părintele
PIMEN VLAD

DE MÂNĂ CU MAICA DOMNULUI

Ediție îngrijită de **Chilia Intrarea Maicii Domnului în Biserică**

Editori: **Ciprian Gheorghe, Mariana Alexandru**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

CUVÂNT-ÎNAINTE DE PĂRINTELE PIMEN VLAD

7

PARTEA ÎNTÂI MINUNILE VIEȚII ÎN TRUP A SFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

CAPITOLUL 1 Poporul ales pentru nașterea Sfintei Fecioare	11
CAPITOLUL 2 Din minune în minune	23
CAPITOLUL 3 Pătimirile Maicii Domnului	39
CAPITOLUL 4 Maica Învierii	53
CAPITOLUL 5 Trupul Maicii Domnului, trup duhovnicesc	67

PARTEA A DOUA MINUNILE VIEȚII ÎN ICOANE A MAICII DOMNULUI

CAPITOLUL 6 Păzitoarea credincioșilor. Minunile icoanei de la Mănăstirea Ivron	77
CAPITOLUL 7 Împărăteasa Athosului. Minunile de la Mănăstirea Vatopedu	87
CAPITOLUL 8 Chipul Maicii Domnului. Minunile icoanei de la Schitul Prodromu	97
CAPITOLUL 9 Moștenirea nevoinței și a harului cuvântului. Icoana de la Mănăstirea Hilandar	105
CAPITOLUL 10 Obștea Maicii Domnului. Minunile de la Mănăstirea Sfântul Pavel	117

CAPITOLUL 11 Darurile și rânduiala Maicii Domnului.
Minunile de la Mănăstirea Pantocrator 131

CAPITOLUL 12 Alte icoane făcătoare de minuni,
pași ai Maicii Domnului prin Grădina Sa 141

PARTEA A TREIA

MINUNILE MAICII DOMNULUI NU SE SFÂRȘESC NICIODATĂ

CAPITOLUL 13 Minuni din timpurile vechi 153

CAPITOLUL 14 Minuni din vremea noastră 169

CAPITOLUL 15 Minune și făgăduință la Schitul Lacu 189

Să fiți binecuvântați de Maica Domnului! 207

CUVÂNT-ÎNAINTE

Dragi cititori,

Ați luat în mână o carte închinată Maicii Domnului, o carte simplă, dar scrisă cu mult drag și cu toată inima pentru Ea. Am încercat să așez în aceste pagini, cât mai simplu și mai aproape de suflet, viața Maicii Domnului, încă de la începuturile Ei și până la plecarea Sa la Domnul.

Am mers pe firul vieții Ei, încercând să cuprind atât bucuriile, cât și suferințele prin care a trecut cât a fost pe pământ. Am vorbit despre bucuria pe care a primit-o de la Dumnezeu prin Sfântul Arhanghel Gavriil, despre bucuria Nașterii Mântuitorului, dar și despre durerea și suferința unei mame care și-a văzut Fiul răstignit pe Cruce.

Am încercat, în puține și sărace cuvinte, să așez înaintea dumneavoastră câteva dintre multele, poate miile de minuni prin care Maica Domnului a arătat și arată până astăzi cât de aproape este de oameni. Am pomenit și câteva dintre icoanele Ei

facătoare de minuni, în jurul cărora s-au petrecut lucruri minunate și prin care atât de mulți oameni au primit ajutor, mângâiere și nădejde.

Mi-aș dori ca, citind această carte, să deveniți mai bogați, dar nu în cele ale lumii, ci mai bogați sufletește și mai aproape de Maica Domnului. Să ajungeți să o iubiți mai mult, pentru că, pe măsură ce veți cunoaște viața Ei, veți înțelege mai bine cine este Maica Domnului și cât de mare este dragostea Ei pentru noi.

Citiți cu răbdare, cât puteți: o pagină, două, zece pe zi. Nu vă grăbiți. Încercați să citiți cu atenție și, dacă se poate, într-un loc liniștit, unde sufletul să se poată opri puțin din grija și zgomotul acestei lumi. Pentru că Maica Domnului vă va ajuta să înțelegeți mai bine cele citite și să rămâneți cu folos din această carte.

Iar dacă v-a plăcut cartea și simțiți că v-a fost de folos, vă rog să faceți o rugăciune și pentru mine. Să mă miluiască și pe mine Bunul Dumnezeu și să mă acopere mereu Măicuța Domnului cu cinstitul Ei acoperământ.

Cu drag și cu respect, autorul!

PARTEA ÎNTÂI:

MINUNILE VIEȚII ÎN TRUP A SFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

CAPITOLUL 1

POPORUL ALES PENTRU NAȘTEREA SFINTEI FECIOARE

În rândurile care urmează voi încerca să vorbesc în cuvinte simple despre Maica Domnului, care este, de fapt, Mama neamului omenesc. Povestea noastră, a tuturor, începe în Cartea Facerii, unde aflăm cum Adam și Eva au fost izgoniți din rai după ce, călcând porunca lui Dumnezeu, au mâncat din fructul oprit, din pomul cunoașterii binelui și al răului. Din acel moment, urmările păcatului strămoșesc s-au rășfrânt asupra întregii omeniri, din generație în generație, lăsând în urmă o profundă nevoie de vindecare și de împăcare cu Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului.

Pentru a vindeca această îndepărtare dintre om și Dumnezeu, Dumnezeu-Tatăl a rânduit ca, la timpul cuvenit, Însuși Fiul Său să Se întrupeze, dintr-o Fecioară, aducând lumii mântuirea. Și cum acea Fecioară care avea să-L nască pe Mântuitorul

nu putea fi decât cea mai desăvârșită ființă de pe pământ, cea mai curată și sfântă dintre oameni, Dumnezeu-Tatăl a început să pregătească întruparea încă de la Izgonirea din Rai, alegând, după un timp, poporul din care avea să se nască Fiul Său, făgăduindu-i lui Avraam: „Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare.” (*Facerea 12,1-2*)

Ce minunat l-a chemat Dumnezeu pe Avraam! Fiind el un om cu viață sfântă, văzând credința și ascultarea lui, Dumnezeu l-a ales să fie părintele poporului din care avea să Se nască, la plinirea vremii, Maica Domnului, cea mai desăvârșită Fecioară, iar din Ea, după trup, Fiul lui Dumnezeu. Pentru această mare chemare, seminția lui Avraam a fost ocrotită în chip deosebit de Dumnezeu și a fost numită „poporul ales”. De aceea și în troparul la Praznicul Înaintea-prăznirii Nașterii Maicii Domnului se spune că Ea s-a născut „din rădăcina lui Iesei”, urmașul lui Avraam, care a fost tatăl împăratului și prorocului David, iar în Vechiul Testament nu de puține ori întâlnim numeroase prorocii despre cea care avea să-L nască pe Mântuitorul. Sfântul Proroc Isaia, de pildă, îi spune lui Ahaz, un urmaș al lui David: „Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va purta în pântece și va naște fiu și-L vor chema cu numele de Emanuel.” (*Isaia 7, 14*)

Generațiile Vechiului Testament mărturisesc, pe de o parte, urcușul duhovnicesc al omului, prin

credință, ascultare și ținerea Legii, iar pe de altă parte, pogorârea iubirii dumnezeiești către cei pe care Dumnezeu i-a ales să fie strămoșii Maicii Domnului. După Cădere, Creatorul nu ne-a lăsat să rătăcim la nesfârșit, ci a ieșit în întâmpinare călăuzindu-ne cu răbdare spre mântuire și apropiindu-Se de inimile curate ale celor care Îi înălțau rugăciuni de pocăință, iertare și izbăvire.

Binecuvântarea regilor și a preoților

Două ramuri de generații bine plăcute lui Dumnezeu au fost alese din sânul seminției lui Avraam să fie vas al mântuirii întregului neam omenesc, binecuvântare ce avea să se împlinească prin nașterea Sfintei Fecioare de către Sfinții Părinți Ioachim și Ana. Sfântul Ioachim era din neamul împărătesc al lui David, iar Sfânta Ana, din neamul preoțesc al lui Aaron, al leviților.

Sfinții și Dreptii Părinți Ioachim și Ana își petreceau viața în post, rugăciune și deplină curăție, și cu toate acestea, după rânduiala de nepătruns a lui Dumnezeu, nu aveau copii. În ciuda acestei încercări, ei nu și-au pierdut credința, ci au stăruit mai mult în rugăciune, cerându-I neîncetat lui Dumnezeu să le binecuvânteze casa cu un urmaș. Au purtat această dorință în inimă până la adânci bătrâneți, când, după rânduiala firii, orice nădejde omenească

URDIS

We know

părea stinsă. Tradiția Bisericii spune că Sfânta Ana trecuse de șaptezeci de ani, iar Sfântul Ioachim era și mai înaintat în vârstă.

La unul dintre marile praznice ale iudeilor, așa cum era obiceiul în vremea Vechiului Testament, Sfântul Ioachim a mers la Templul din Ierusalim pentru a aduce daruri lui Dumnezeu. Însă, odată ajuns acolo, a fost întâmpinat cu asprime de unii dintre iudeii adunați în jur, care i-au spus: „Cum îndrăznești să vii înaintea noastră și să aduci daruri la Templu, când tu ești blestemat de Dumnezeu și lipsit de urmași?” În acele timpuri îndepărtate, lipsa copiilor era privită de mulți ca un semn al lipsei binecuvântării dumnezeiești, iar cea mai mare dovadă a bunăvoinței Sale era, mai presus de bogăție sau sărăcie, o pruncime cât mai numeroasă.

Până și arhiereul Templului l-a muștrat pe Sfântul Ioachim, spunându-i: „Darurile tale nu sunt primite, deoarece nu ai lăsat urmași în Israel.” Profund îndurerat de aceste cuvinte, Sfântul Ioachim n-a mai avut puterea să se întoarcă acasă, ci s-a retras în munți, acolo unde păstorii săi îi păzeau turmele de oi, și s-a adâncit în rugăciune. Plângând cu amar, își punea sufletul înaintea lui Dumnezeu: „Doamne, vezi cum toți mă ocărăsc și râd de mine pentru că nu am copii. Te rog, revărsă-Ți mila și peste noi și ajută-ne!”

Sfântul Ioachim a rămas acolo aproape patruzeci de zile, stăruind în lacrimi și rugăciune. Iar Sfânta Ana, văzând că nu a mai venit acasă și aflând că s-a retras în munte, a început și ea să se roage cu lacrimi fierbinți: „Doamne, vezi durerea și ocară

mea! Vezi că sunt defăimată de toți pentru că nu am urmași. Te rog, adu-Ți aminte de mine, precum Ți-ai adus aminte de Sara, soția lui Avraam, și i-ai dăruit fiu la bătrânețe. Revărsă și peste mine mila Ta și binecuvântează-mi pântecul cu rod.”

Ce lucru minunat s-a întâmplat atunci! La șaptezeci de ani, când, după puterea omenească, nu mai era nicio șansă, pentru credința lor, Dumnezeu le-a auzit rugăciunea și s-a arătat ceea ce noi nu trebuie să uităm niciodată, că la Dumnezeu nimic nu este imposibil. A fost trimis, deci, Arhanghelul Gavriil, care s-a arătat atât Sfântului Ioachim, liniștindu-l că i-a auzit Dumnezeu rugăciunea și îndemnându-l să se întoarcă acasă la soția sa, pentru că va avea rod, cât și Sfintei Ana, mângâind-o să nu mai plângă, pentru că a binecuvântat-o Dumnezeu și o va naște pe copila cea mai sfântă între fecioare prin care avea să vină în lume mântuirea.

Auzind spusele arhanghelului, Sfântul Ioachim s-a întors repede acasă: „Ana, uite, mi s-a arătat Arhanghelul Gavriil...” Iar Ana i-a răspuns: „Știu, și mie mi s-a arătat și mi-a vestit că o să ne dea cea mai binecuvântată copilă – Fecioara din care se va naște Mesia.” Gândiți-vă, dragii mei, câtă bucurie a fost atunci în sufletele lor, când au înțeles că Dumnezeu a schimbat lacrimile în nădejde și ocară în binecuvântare, miluindu-i la o vârstă atât de înaintată!

Prin această minune, Domnul ne învață să nu deznădăjduim niciodată, ci să stăruim în rugăciune, având încredințarea că, la vremea rânduită de El, toate sunt cu putință.

Sfânta Sfintelor

După ce Dumnezeu le-a plinit rugăciunea, Sfântul Ioachim a adus multe daruri, jertfe și arderi de tot la Templu, mulțumindu-I pentru marea Sa milostivire, și a fost lăudat de leviți, pentru că a primit binecuvântarea aceasta de la Dumnezeu, iar toți cei care auzeau se minunau că, iată, Sfânta Ana, care era bătrână și fusese stearpă toată viața, purta acum prunc în pânțece. Dar nimeni nu știa că avea s-o nască chiar pe Maica Domnului, cea aleasă din veac pentru taina Întrupării Fiului lui Dumnezeu, iar părinții au crescut-o apoi până la vârsta de trei ani așa cum trebuie crescut un copil cu adevărat: cu multă dragoste, cu rugăciuni, și tot timpul mergând cu Ea la Templu.

Fiindcă făgăduiseră că, dacă îi va binecuvânta Dumnezeu cu un copil, i-l vor dăruia Lui, Sfântul Ioachim și Sfânta Ana au dus-o pe Fecioara Maria la Templu – cu mare evlavie și cinste, fiindcă erau, cum am spus, o familie de două ori slăvită: și din neam împărătesc, și din neam preoțesc. Ajungând acolo, îndată Ea s-a desprins din mâinile părinților și a alergat pe treptele Templului până sus, unde o aștepta arhiereul, care nu numai c-a primit-o, dar luminat de Dumnezeu a și dus-o fără întârziere în Sfânta Sfintelor, locul cel mai sfânt al Templului.

Maica Domnului este, mai mult decât cea mai cinstită dintre toți sfinții, chiar Sfânta Sfintelor, chivotul însuflețit al lui Dumnezeu. În pânțelece preacurat al Sfintei Fecioare s-a săvârșit taina unirii lui Dumnezeu cu firea omenească, prin care s-a împlinit împăcarea Creatorului cu făptura Sa, omul.

Ce lucru minunat să fie dusă Fecioara Maria în Sfânta Sfintelor! În Sfânta Sfintelor nu intra decât arhiereul, doar o dată pe an, cu multe jertfe și cu pregătire înainte. Însă pe arhiereul anului acela – nimeni altul decât Sfântul Proroc Zaharia, care avea să fie tatăl Sfântului Ioan Botezătorul – așa l-a luminat Dumnezeu, ca pe Fecioara Maria s-o ducă direct în Sfânta Sfintelor, că era vrednică de așa ceva, fiind Ea însăși vasul în care avea să Se întrupeze Dumnezeu-Fiul pentru a Se arăta oamenilor. Să înțelegem, dragii mei, că Maica Domnului este, mai mult decât cea mai cinstită dintre toți sfinții, chiar Sfânta Sfintelor, chivotul însuflețit al lui Dumnezeu. În pânțelece preacurat al Sfintei Fecioare s-a săvârșit taina unirii lui Dumnezeu cu firea omenească, prin care s-a împlinit împăcarea Creatorului cu făptura Sa, omul.

La Templu, cea care urma să dea naștere Mântuitorului lumii trăia împreună cu alte fecioare, învățând alături de ele atât să citească și să scrie, cât și să lucreze cu mâinile. Pentru a fi pregătite pentru

IBDIS

We know

viață, fecioarele învățau acolo să îndeplinească, să țiească și să deprindă tot felul de alte meșteșuguri potrivite vremii din care se puteau întreține mai târziu. Se spune însă că, spre deosebire de celelalte fecioare, Sfânta Fecioară Maria stătea cel mai mult în rugăciune în Sfânta Sfințelor, unde venea Arhanghelul Gavriil și nu doar că o povățuia, ci îi oferea și hrană din mâna lui pregătind-o pentru marea taină a Întrupării Fiului lui Dumnezeu.

Minunea ieșirii de la Templu

Când ajungeau pe la vârsta de cincisprezece ani, fecioarele erau scoase de la Templu și date spre însoțirea într-o căsătorie. Însă, când a venit acea vreme pentru Fecioara Maria, Ea le-a spus preoților că nu o să primească niciun mire pământesc, pentru că și-a dăruit fecioria lui Dumnezeu și vrea ca toată viața să-I slujească Lui. Auzind acestea, mai-marii Templului au început să se întrebe ce să facă cu Ea, pentru că nu se întâmplase niciodată până atunci ca una dintre fecioare să afirme că s-a dăruit total lui Dumnezeu, ci, la ieșire, toate erau date spre căsătorie.

Nu știau, deci, preoții ce să facă cu Fecioara Maria, pentru că nici la Templu nu puteau s-o mai țină, dar nici s-o nedreptățească nu voiau, dacă Ea se dăruise, precum spunea, lui Dumnezeu. S-au

strâns, așadar, toți mai-marii acolo, împreună cu arhiereul, și, făcând ei sfat, li s-a descoperit să caute un bătrân căruia să i-o încredințeze, însă nu spre însoțire, ci doar ca să aibă grijă de Ea.

I-au adunat, așadar, pe cei mai vrednici șapte bătrâni văduvi, printre care era și Sfântul și Dreptul Iosif, iar arhiereul le-a cerut să-și lase toiegele peste noapte în Templu, pentru ca preoții să se roage să le arate Dumnezeu, printr-un semn, pe care îl alege El să fie ocrotitor al Fecioarei Maria. Astfel, rugându-se ei, când au venit în dimineața următoare au văzut că toiagul lui Iosif înflorise: toiagul, care era uscat, dăduse mlădițe și, mai mult, deasupra lui se așezase un porumbel alb.

Înțelegând că pe Iosif îl alesese Dumnezeu, l-au chemat și i-au încredințat-o pe Fecioara Maria, ca să fie totuși în fața lumii logodită, cum era tradiția. Iar Iosif, care fusese deja căsătorit și avea copii, a luat-o la casa lui ca pe o fiică. El câștiga necesarul din tâmplărie, iar Sfânta Fecioară lucra cele ce învățase la Templu, însă, ca și acolo, cel mai mult timp îl petrecea în camera Ei în rugăciune.

Minunea smereniei

Maica Domnului învățase la Templu să citească Sfintele Scripturi și, aflând astfel că la plinirea vremii se va naște Mesia dintr-o Fecioară, se